

JEDAN

Charlemont, Kentucky

I zmaglica je poput Božjeg daha visjela nad tromim vodama rijeke Ohio, a stabla uz River Road na charlemontskoj obali bila su u toliko mnogo nijansi proljetnog zelenila da je bilo potrebno šesto čulo kako bi se upile sve boje. Nebo je bilo blijedo, mliječnoplavo, onakvo kakvo se može vidjeti na sjeveru samo u lipnju, a u sedam sati ujutro temperatura je već bila dvadeset tri stupnja.

Bio je prvi tjedan u svibnju. Sedam najvažnijih dana u kalendaru, važnijih i od Kristova rođenja, Dana neovisnosti i emisije *New Year's Rocki'n Eve*.¹

U subotu je, naime, bila sto trideset deveta konjička utrka Charlemontskog Derbyja, što je značilo da je cijelom državom Kentucky zavladała trkaća groznica.

Dok se Lizzie King približavala posljednjem skretanju do svoga radnog mjesta, vozila je pod adrenalinom koji ju je šibao već dobra tri tjedna, a iz prijašnjeg je iskustva znala da će ovo njezino grozničavo raspoloženje splasnuti tek nakon subotnjeg raspriemanja. Barem je, kao

¹ Popularna novogodišnja emisija ABC-a koja prenosi proslavu na njujorškom Times Squareu.

i uvijek, vozila u smjeru suprotnom od prometne gužve prema gradskom središtu i pritom dobro napredovala: putovanje do posla i natrag trajalo je četrdeset minuta u oba smjera, ali ne u onoj prenapučenoj inačici prometnih čepova New Yorka, Bostona ili L.A. — što bi joj, s obzirom na trenutačan umni okvir, u glavi izazvalo nuklearni oblak u obliku glijive. Ma kakvi, put do posla podrazumijevao je dvadeset osam minuta vožnje uz farme Indiane, potom šest minuta zastoja na mostu i »špageti« petlji, te na koncu ovih šest do deset minuta brze vožnje usporedo s rijekom.

Katkad je bila uvjerena da svi automobili koji se kreću u njezinu smjeru pripadaju zaposlenicima koji s njom rade na Easterlyju.

Ah, da, Easterly.

Posjed obitelji Bradford, ili POB, kako su bile označene njihove pošiljke, uzdizao se na najvišem brdu gradskog područja Charlemona, obuhvaćajući glavnu kuću površine tisuću i osamsto četvornih metara s tri službena vrta, dva bazena te pogled koji je sa svih strana pucao na Okrug Washington. Na imanju je bilo i dvanaest kućica za posluhu, baš kao i deset pomoćnih zgrada, farma u punom pogonu od preko četrdeset hektara, konjušnica za dvadeset konja preinačena u poslovni centar te teren za golf s devet polja.

Koji je bio osvijetljen. U slučaju da moraš poraditi na svom kratkom udarcu u jedan ujutro.

Po onome što je načula, nepregledno je imanje darovano obitelji još tamo 1778., nakon što je prvi od Bradforda iz Pennsylvanije krenuo put juga, zajedno s pukovnikom Georgeom Rogersom Clarkom — i u tu, tek osnovanu, zajednicu sa sobom donio kako vlastite ambicije, tako i tradiciju proizvodnje burbona. Prevrтите naprijed kojih dvije stotine godina i dobit ćete palaču federalnog stila, veličine omanjega gradića, gore na tom brdu, te nekih osamdeset i dvoje zaposlenika na imanju, što stalnih, što povremenih.

Od kojih se svi redom povinuju feudalnim pravilima i strogom kastinskom sustavu koji kao da je ispao iz Downton Abbyja.

Ustvari, možda je grofica Dowager od Granthama čak malo i previše napredna.

Možda bi točnija bila usporedba s erom Vilima Osvajača.

Pa tako, primjerice — a ovo je samo nagađanje na temelju filmova s kanala Lifetime — ako bi se vrtlarica zaljubila u jednog od vrlih

nasljednika? Pa makar bila jedna od dvije glavne hortikulturistice, te uživala ugled diljem zemlje i magistrirala krajobraznu arhitekturu na Cornellu?

To se jednostavno *ne radi*.

Sabrina, ali s tužnim svršetkom, dušice.

Opsovavši, Lizzie je uključila radio u nadi da će ušutkati vlastiti mozak. Nije daleko dospjela. Njezina Toyota Yaris imala je zvučni sustav kao u kućicama za Barbie: iz majušnih krugova u vratima trebala je treštati glazba, no bili su tu uglavnom reda radi — a danas joj zvuci radiopostaje NPR što su dopirali iz tih podmetača za čaše jednostavno nisu bili dovoljni...

Zavijanje hitne pomoći koja je jurila iza nje nadglasalo je bez po muke visoko krčanje s radija, pa je stisnula kočnicu i polako se zaustavila uz cestu. Kad su sirene i bljeskanje svjetala protutnjali, vratila se u prometni trak i prošla dugi zavoj uz rijeku... i eno je, velebna bijela palača Bradfordovih vinula se u nebesa, a jutarnje sunce bilo je prisiljeno probijati se oko njezina kraljevskog, simetričnog tlocrta.

Odrasla je u Plattsburghu, u državi New York, u jabučnjaku.

Koji joj je vrug bio kad je prije dvije godine pustila Lanea Baldwinea, najmlađega nasljednika, u svoj život?

I zašto je, nakon sveg tog vremena, i dalje razbijala glavu detaljima.

Ma daj, nije da je bila prva žena kojoj je zavrteo glavom i zaveo je...

Lizzie se namršti i nagne naprijed preko upravljača.

Vozilo hitne pomoći koje ju je preteklo kretalo se bočnom stranom brda, crveno-bijela svjetla bljeskala su alejom javorovih stabala.

»O, Bože«, dahnula je.

Molila se da nije bila u pitanju ona za koju je mislila da jest.

Ali daj, nije mogla biti baš toliki pehist.

No, nije li bilo tužno što joj je to prvo palo na um, umjesto da se brine o onome tko je bio ozlijeđen/bolestan/izgubio svijest?

Prošavši kroz vratnice s monogramom od kovanog željeza, skrenula je desno nekih stotinjak metara poslije.

Od nje se, kao zaposlenice, zahtijevalo da koristi ulaz za poslugu, uvijek i bez iznimke.

Jer *božesačuvaj* da se vozilo čija je preporučena maloprodajna cijena bila manja od sto tisuća dolara vidi pred glavnim ulazom...

Majku mu, pretvara se u pravu kučku, zaključila je. A nakon Derbyja morat će uzeti odmor prije nego što drugi počnu misliti da prolazi kroz dva desetljeća preuranjenu menopauzu.

Šivaći stroj pod Toyotinim poklopcem ubrzao je kad je jurnula cesticom što je obilazila podnožje brda. Najprije se ukazalo polje kukuruza, gnojivo već postavljeno i promiješano za sjetvu. A zatim su se pojavili cvjetni vrtovi prepuni prvih trajnica i jednogodišnjeg bilja, ranih božurovih glavica, okruglih poput loptica i ne tamnijih od rumenila na obrazima kakve kreposne djevojke. Nakon toga, vidjeli su se staklenici s orhidejama, pa pomoćne zgrade s poljoprivrednom i vrtlarskom opremom, a na koncu i niz dvosobnih i trosobnih kućica iz pedesetih.

Koje su bile raznolike i skladne poput kompleta zdjelica za šećer i brašno na kuhinjskoj radnoj ploči.

Parkiravši se na parkiralištu za osoblje, izišla je, ostavivši unutra svoj prijenosni hladnjak, šešir, torbu i kremu za zaštitu od sunca.

Otrčavši do glavne poljoprivredne zgrade, ušla je u jazbinu što je vonjala na benzin i ulje kroz otvorena vrata slijeva. Ured Garyja McAdamsa, upravitelja imanja, bio je sa strane, zamućene staklene plohe bile su dovoljno prozirne da može vidjeti upaljena svjetla te nekoga tko se unutra vrzmao.

Nije se gnjavila kucanjem. Gurnuvši lagana vrata, ignorirala je polugole djevojke na Pirellijevu kalendaru. »Gary...«

Šezdesetdvo godišnjak je upravo spuštao telefonsku slušalicu svojom medvjedom šapom, njegovo suncem opaljeno lice, kože grube poput kore drveta, bilo je smrknuto kao nikad dosad. Kad ju je pogledao preko svoga zatrpanog stola, znala je zbog koga je došla hitna pomoć i prije nego što je izgovorio ime.

Lizzie je stavila ruke na lice i naslonila se na dovratak.

Bilo joj je silno žao obitelji, jasno, ali bilo je nemoguće tragediju ne shvatiti osobno pa je poželjela da može nekamo otići i povratiti.

Jedini muškarac kojeg više nikad nije željela vidjeti... vratit će se kući.

Mogla je mirne duše nabaviti štopericu.

New York, New York

Daj. Znam da me želiš.«

Jonathan Tulane Baldwine provirio je iza boka naslonjenog pored hrpice njegovih žetona za poker. »Ajmo, momci.«

»Tebi govorim.« Par djelomično prekrivenih, no potpuno umjetnih dojki ukazao se nad lepezom karata u njegovim rukama. »Ej.«

Vrijeme je da odglumim zanimanje za nešto, bilo što, pomislio je Lane. Šteta samo što je jednosobni apartman na polukatu, u centru, bio momačka gajba u kojoj je baš sve bilo funkcionalno. A zašto bi se uopće gnjavio zurenjem u face onih koji su ostali od šestorice pizduna, koliko ih je bilo kad su počeli igrati prije osam sati. I zaslužili su da se drži samo visokih uloga.

Dešifriranje njihova blefiranja, makar to bila samo strategija izbjegavanja, nije bilo vrijedno napinjanja očiju u sedam i pol ujutro.

»Alooo...«

»O'ladi, srce, ne zanimaš ga«, netko je promrsio.

»Ja svakoga zanimam.«

»Ne i njega.« Jeff Stern, domaćin i cimer, ubacio je žetone u vrijednosti od tisuću dolara. »Je l' tako, Lane?«

»Jesi ti homić? Je li on homić?«

Lane je položio kraljicu srca pokraj kralja srca. Pa premjestio dečka pokraj kraljice. Poželio je tu sisatu ustima baciti na pod. »Vas dvojica niste povisili ulog.«

»Ja ispadam, Baldwine. Previše je to za mene.«

»Ja pratim — ako će mi netko posuditi soma.«

Jeff je pogledao preko stola sa zelenim filcom i nasmiješio se. »Opet smo ostali samo ti i ja, Baldwine.«

»Veselim se što ću te oderati.« Lane skupi svoje karte. »Na tebi je red...«

Žena se ponovno sagne. »Obožavam tvoj južnjački naglasak.«

Jeffove se oči suze iza naočala bez okvira. »Moraš sjašiti s njega, mala.«

»Nisam ja glupa«, frfljala je. »Znam točno tko si i koliko imaš love. Pila sam tvoj burbon...«

Lane se nasloni natrag i obrati se idiotu koji je doveo ovaj brbljavi privjesak. »Billy? Mislim, stvarno.«

»Aha, aha.« Tip koji se želio zadužiti za tisuću dolara ustane. »Ionako je svanulo. Idemo.«

»Želim ostati...«

»Ma kakvi, gotovo je.« Billy prihvati pod ruku fuficu s problemom inflacije samopoštovanja i otprati je do vrata. »Odvest ću te kući, i ne, on nije onaj koji misliš. Vidimo se, šupci.«

»Da, to je on... vidjela sam ga u časopisima...«

Prije nego što su se vrata mogla zatvoriti, drugi tip, koji je bio do kraja opelješčen, ustane. »Oдох i ja. Podsjetite me da više nikad ne igram s vama dvojicom.«

»Nema šanse«, rekao je Jeff podižući dlan. »Pozdravi ženu.«

»Pozdravi je sam kad se vidimo na šabat.«

»Opet to.«

»Svakoga petka, a ako ti se ne sviđa, zašto se stalno pojavljuješ u mojoj kući?«

»Besplatna klopa. Vrlo jednostavno.«

»Kao da tebi treba milostinja.«

A onda su ostali sami. Sa žetonima u vrijednosti višoj od dvjesto pedeset tisuća dolara, dva špila karata i pepeljarom punom opušaka – i bez fufice.

»Ti ulažeš«, rekao je Lane.

»Mislim da je želi oženiti«, promrsio je Jeff dok je bacao još žetona na sredinu stola. »Billy, mislim. Evo dvadeset somova.«

»Onda bi mu trebalo pregledati glavu.« Lane uloži isti iznos kao i njegov stari kompić iz bratstva i onda udvostruči. »Jadno. Oboje su jadni.«

Jeff spusti karte. »Daj da te nešto pitam.«

»Nemoj ništa preteško, pijan sam.«

»Sviđaju li ti se?«

»Žetoni?« U pozadini je počeo zvoniti mobitel. »Aha, sviđaju. Pa ako nemaš ništa protiv da dodaš još malo svojih...«

»Ne, žene.«

Lane podigne oči. »Molim?«

Njegov najstariji prijatelj spusti lakat na filc i prigne se. Njegova je kravata nestala još na početku igre, a prethodno uštirhana, blještavo bijela košulja sad je bila mekana i rastegnuta poput polo-majice. Njegove oči, međutim, bile su tragično oštre i usredotočene. »Čuo si me. Gle, znam da me se ne tiče, ali pojavio si se ovdje prije koliko? Ono kao, ima već gotovo dvije godine. Živiš na mom kauču, ne radiš — što kužim, s obzirom iz koje si obitelji. Ali nigdje žena, nema...«

»Prestani razmišljati, Jeff.«

»Ozbiljan sam.«

»Onda ulaži.«

Mobitel se utiša. Ali ne i njegov kompić. »Faks je bio prije sto godina. Štošta se može promijeniti.«

»Očito ne može ako sam i dalje na tvom kauču...«

»Što ti se dogodilo, stari?«

»Skončao sam čekajući da uložiš ili da odustaneš.«

Jeff je mrmljao dok je uzimao hrpice crvenih i plavih žetona pa ih bacio na sredinu stola. »Još dvadeset tisuća.«

»Tako je već bolje.« Mobitel ponovno zazvoni. »Pratim te. I podižem na pedeset. Ako umukneš.«

»Siguran si da to želiš?«

»Možeš li zavezati? Aha.«

»Agresivan si u pokeru s investicijskim bankarom kao što sam ja. Klišeji postoje s razlogom — pohlepan sam i sjajan u matematici. Za razliku od tvoje vrste.«

»Moje vrste.«

»Ljudi poput vas, Bradfordovih, ne znaju kako zaraditi novac — odgajani ste da ga trošite. U redu, za razliku od većine amatera, tvoja obitelj zapravo *ima* priljev novca — iako vas to sprječava da išta naučite. Zato nisam siguran da je to dugoročno korisno.«

Lane pomisli na razlog zbog kojeg je zauvijek napustio Charle-
mont. »Dosta sam ja naučio, vjeruj mi.«

»Sad već zvučiš ogorčeno.«

»Gnjaviš me. Trebam li u tome uživati?«

»Zašto nikad ne ideš kući za Božić? Dan zahvalnosti? Uskrs?«

Lane spusti karte, licem okrenute stolu. »Više ne vjerujem u Dje-
da Božićnjaka ni u uskrsne zečiče, dovraga, a purica je precijenjena.
Koji ti je vrag?«

Bilo je to pogrešno pitanje, naročito nakon cjelonoćnog pokera
i pijančevanja. Naročito tipu kao što je Stern, koji je bio kategorički
nesposoban za bilo što osim za okrutnu iskrenost.

»Mrzim što si toliko usamljen.«

»Ma šališ se...«

»Ja sam ti jedan od najstarijih prijatelja, je l' tako? Ako ti ja ne
kažem kako stvari stoje, tko će? Nemoj se žestiti na mene — sam si
odabrao njujorškog Židova da bude tvoj doživotni cimer, a ne jednog
od tisuću drugih uštogljenih južnjaka koji su s nama pohađali onaj
blesavi koledž. Zato, jebi se.«

»Hoćemo li odigrati ovu ruku?«

Jeffove pronicljive oči se suze. »Odgovori mi samo jedno.«

»Da, sad ozbiljno razmišljam zašto nisam zapeo s Wedgeom ili
Chenowthom.«

»Ha! Nisi mogao podnijeti nijednoga od te dvojice dulje od
jednoga dana. Osim ako ne bi bio pijan, što zapravo i jesi zadnja tri i
pol mjeseca. A to je još jedna stvar s kojom imam problem.«

»Ulaži. Odmah, zaboga.«

»Zašto...«

Kad je mobitel zazvonio treći put, Lane je ustao i otišao na drugi
kraj prostorije. Tamo kod šanka, pokraj njegova novčanika, zaslon je
bio osvjetljen — nije se, međutim, gnjavio pogledati tko je.

Odgovorio je na poziv samo zato što je imao ili tu mogućnost,
ili počiniti samoubojstvo.

Muški južnjački glas s druge strane linije izgovorio je tri riječi:
»Mati ti umire.«

Dok je značenje prodiralo u njegov mozak, sve se oko njega poremetilo, zidovi su se približavali, pod se valjao, stropovi se urušavali njemu na glavu. Uspomene su navirale, alkohol u njegovu krvotoku nije poduzeo ništa da ublaži navalu.

Ne, pomislio je. Ne sad. Ne jutros.

Doduše, zar postoji pravi trenutak?

»Nikad« je za ovo bio jedini prihvatljivi vremenski raspored.

Iz daljine je čuo sebe kako izgovara: »Bit ću tamo prije podneva.«

A onda je spustio slušalicu.

»Lane?« Jeff je ustao. »O, sranje, nemoj mi se sad onesvijestiti. Trebam biti u Eleven Wallu za sat vremena, a moram se još istuširati.«

Iz ogromne daljine Lane je promatrao kako se njegova ruka pruža i uzima novčanik. Zajedno s mobitelom spremi ga u džep hlača i uputi se prema vratima.

»Lane! Kamo si krenuo, jebote?«

»Ne čekaj me«, rekao je dok je otvarao vrata da iziđe.

»Kad se vraćaš? Ej, Lane — ma koji ti je vrag?«

Njegov stari, dragi prijatelj i dalje je govorio dok je Lane izlazio, pustivši da se za njime zatvore vrata. Na drugom kraju hodnika progurao se kroz čelična vrata i stao trčati niz betonsko stubište. Dok su njegovi koraci odjekivali na sve strane, a on oštro presijecao jedan splet stuba za drugim, birao je poznati telefonski broj.

Kad je poziv odgovoren, rekao je: »Ovdje Lane Baldwine. Treba mi avion na Teterborou, odmah — letim u Charlemont.«

Usljedila je kratka stanka, a onda se očeva asistentica vratila na liniju. »Gospodine Baldwine, imamo slobodan avion. Razgovarala sam izravno s pilotom. Detalji za let ispunjavaju se dok razgovaramo. Čim stignete u zračnu luku, nastavite...«

»Znam gdje je naš terminal.« Našao se u mramornom predvorju, kimnuo vrataru i nastavio prema kružnim vratima. »Hvala.«

Samo nakratko, rekao je sebi kad je prekinuo vezu i mahnuo taksistu. Uz malo sreće vratit će se na Manhattan i dosadnom Jeffu do sumraka, ponoći najkasnije.

Deset sati. Petnaest, najviše.

Morao je vidjeti svoju majčicu, međutim. Tako to rade Južnjaci.